

Όταν φοβόμαστε τις διαφωνίες και τις συγκρούσεις

Ένα μεγάλο εμπόδιο στην επικοινωνία είναι η πεποίθηση ότι οι άνθρωποι "πρέπει" να συμφωνούν. Μπορεί ως ιδέα να είναι καλή, στην πραγματικότητα όμως οι άνθρωποι δεν συμφωνούν πάντα μεταξύ τους. Επαναλαμβάνω ότι δεν αναφέρομαι στο τί είναι σωστό και τί λάθος, απλώς λέω πώς έχουν τα πράγματα. Και όπως ξέρουμε, όταν διαφωνούμε με την πραγματικότητα καταλήγουμε δυστυχισμένοι. Όσον αφορά λοιπόν στις διαφωνίες, η αλήθεια είναι ότι οι άνθρωποι συνεχώς διαφωνούν. Έχουμε διαφορετικές απόψεις για τα πάντα, διαφορετικές προτιμήσεις, στόχους, όνειρα, ελπίδες, επιθυμίες, προτιμήσεις και αντιπάθειες. Καθένας μας ενδιαφέρεται για άλλα πράγματα. Σε κάποιους αρέσει το χιόνι, ενώ σε άλλους η ζέστη. Για ορισμένους οι ιδανικές διακοπές είναι σε μια πολύβουη πόλη, με ψώνια και δείπνο σε εστιατόριο, ενώ για άλλους η υπέρτατη απόλαυση είναι να αποτραβηχτούν σε ένα ήσυχο μέρος στη φύση ή σε ένα κέντρο διαλογισμού. Το να θέλεις οι άλλοι να συμφωνούν μαζί σου μόνο σε πόνο και αποτυχία θα σε οδηγήσει, επειδή ποτέ δεν θα συμβεί.

Γιατί λοιπόν φοβόμαστε τις ασυμφωνίες; Γιατί αποζητάμε το ανέφικτο; Συνήθως αυτό οφείλεται στο ότι θέλουμε οι άλλοι να μας συμπαθούν, να μας αγαπούν και να μας επιδοκιμάζουν. Νομίζω ότι ένα μέρος του φόβου αυτού οφείλεται στο ότι συνδέουμε την ταύτιση απόψεων και την επιδοκιμασία με τη συμπάθεια και την αγάπη. Πιστεύουμε ότι όταν αγαπάμε κάποιον "πρέπει" να συμφωνούμε μαζί του, και ότι το ίδιο θα "πρέπει" να κάνει κι αυτός. Είναι όμως εφικτό αυτό; Σκέψου όλους τους ανθρώπους που πραγματικά αγαπάς. Πόσων τις απόψεις συμερίζεσαι και πόσοι συμφωνούν μαζί σου;

Αν ο ορισμός που δίνεις στην αγάπη είναι "συμφωνούμε μεταξύ μας", σε περιμένουν δυσάρεστες εκπλήξεις!

Από το βιβλίο της Μ. Μπέργκερ "Είστε ευτυχισμένοι;"